Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 1 (75) січень 1999

НОВІ ВИДАННЯ «МІСІОНЕРА» - ГАРНИЙ НОВОРІЧНИЙ ПОДАРУНОК ДЛЯ ВАС І ВАШИХ РОДИН!

• ***Франц Верфель.*** **ПІСНЯ ПРО БЕРНАДЕТУ.**

Багатьом християнам є відомим з'явлення Пресвятої Богородиці дівчині Бернадеті Субіру у містечку Люрді (Франція). Читачі цієї книги матимуть нагоду детальніше познайомитися з небувалою життєвою історією Бернадети. Автор, видатний французький письменник, будучи євреєм та сповідуючи юдаїзм, вдало відтворив психологію святості героїні роману. Він відобразив також боротьбу чиновницького апарату Франції проти чеснотливої та невинної Бернадети. Свого часу ця книга була вельми потрібною. Адже у 20 столітті серед наукових кіл користувалася популярністю безбожницька теорія філософа Ніцше, не менше захоплювалися екзистенціалізмом, представники якого твердили про беззмістовність та жалюгідність людського життя. І нині, на порозі третього тисячоліття, пропонований роман є духовним орієнтиром для широких кіл мирян та духовенства.

• **«КАЛЕНДАР СВІТЛА» НА 1999 РІК.**

Цьогорічний календар присвячений роздумам про Бога Отця. Читачі вкотре скористаються календарною частиною, ознайомляться з роздумами Папи Івана Павла II «Паломництво до Отця» та зможуть молитися до Небесного Отця завдяки опублікованій молитві на третій рік підготовки до ювілею 2000-ого року. Тематична частина пропонованого видання багата на статті різноманітного характеру: богословського, історичного, літературного. Так, о. В. Цимбалістий розмірковує про проблему секуляризму, о. Р. Лобан наводить як приклад учителя моральної науки св. Василія Великого. Є й цікаві матеріали отців Василіян, що відійшли до вічності, але залишили нам свій творчий доробок. Це о. Маркіян Когут, о. Йосафат Федорик, о. Ігнатій Янтух та ін. У Календарі вміщено рішення і постанови двох останніх Синодів єпископів УГКЦ, є матеріали II Патріаршого Собору нашої Церкви. Гарно доповнюють усі згадані публікації поетичні та прозові твори наших літераторів. Наприкінці подано детальний адресар Української Греко-Католицької Церкви в Україні і на поселеннях. Дана інформація є необхідною для кращого спілкування між усіма адміністративними структурами та окремими членами УГКЦ. Отже, подаруйте собі, своїм знайомим та рідним цьогорічний «Календар Світла»!

Музика і пісня є складовими елементами людської культури. Нині нам часто пропонують мелодії та пісні третьосортного гатунку. Ми повинні цікавитися християнською музикою. При василіянських монастирях можна купити касету марійських пісень «Радуйся, Маріє» у виконанні Марії Притулюк. Також пропонуємо придбати інші касети релігійного змісту.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Різдво Христове - велике свято: Бог на землі, людина на небі (св. Іван Золотоустий)

Любов і родинне тепло - це найцінніші дари, які отримавши бажаємо розділити своїм близьким і друзям. Отож, саме цього бажаємо всім - високопреосвященним владикам, всечеснішим отцям, монахам, монахиням та й усім нашим дорогим читачам.

Всі три наміри Апостольства молитви на січень спонукують нас усвідомити, що Бог Отець нас любить і слід відповідати любов'ю на любов.

Читаючи про Господню молитву «Отче наш» не лише читачі, але й усі інші успішніше виконають це завдання.

Про глибокий зміст Різдва читайте в статті о. Тараса Олійника та п. Ярини Зоряної.

Напевно, цікавими будуть для читачів статті про життя українців в Боснії на Балканах, як і про українських студентів у далекому Стемфорді.

Чимало уваги ми присвятили матеріалам про Слугу Божого А. Шептицького - духовним вечорам про нього у Львові та на Львівщині.

У рубриці «Християнська мораль» читайте повчальну різдвяну статтю о. М. Батога, а також про «Товариство тверезості».

Ще раз повертаємось до теми кобзарства, зокрема, співпраці з духовенством і на майбутнє просимо підтримувати його.

У рублиці «Видатні постаті УГКЦ» читайте про о. В. Лиска та п. І. Гречка.

У підготовці до великого ювілею стане нам в пригоді стаття о. Василя Зінька, як і пояснення ювілейної емблеми на зворотній сторінці обкладинки.

Дітям та молоді пропонуємо різдвяне оповідання «Шлях Пресвятої родини».

У зв'язку з подорожанням паперу і друкарських послуг дещо зросла і ціна нашого «Місіонаря». Просимо вирозуміння.

Ще раз різдвяної радості та Божого миру у 1999 році усім вам бажає редакційна колегія.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

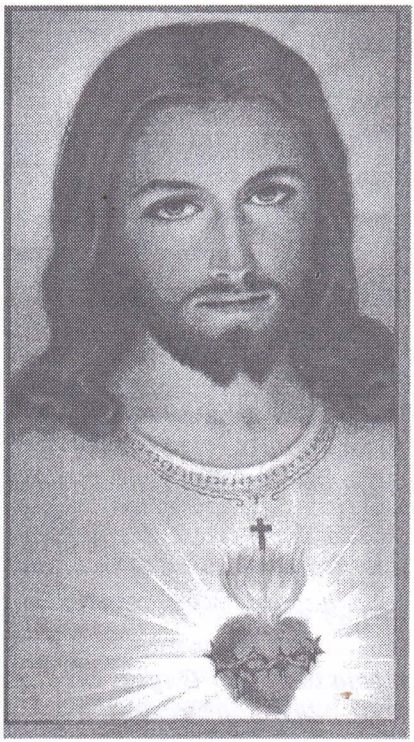

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ПІД ЧАС РОКУ, ПРИСВЯЧЕНОГО БОГОВІ ОТЦЕВІ, ВІРНІ НАВЧАЛИСЬ ВІДКРИВАТИ ЩИРО СВОЇ СЕРЦЯ ДО БОГА, ТАК ЯК ДІТИ ДОВІРЯЮТЬ СВОЄМУ БАТЬКОВІ І МАТЕРІ.

Цей останній передювілейний рік присвячений першій Божій особі, тобто Богові Отцеві. Він до нас, дітей своїх проявляє любов

і милосердя. Подібно, як діти до батьків своїх і ми повинні бути щирі і відкриті та з довір'ям відноситись до Отця нашого небесного. Молімося, щоб всі віруючі усвідомлювали, що Бог Отець їх любить.

Місійний: ЩОБ ЛЮДИ ПО ВСЬОМУ СВІТУ ВІДКРИЛИ СВОЇ СЕРЦЯ ДО БОГА ТАК, ЯК ДІТИ ДОВІРЯЮТЬ СВОЄМУ БАТЬКОВІ І МАТЕРІ.

Чим ближче людина стає до Бога, тим ближчою вона стає до інших людей. Так багато у світі ворожнечі, війн, кордонів, що свідчить про те, що ще люди далекі від Бога. Молімся, щоби ті бар'єри егоїзму, ненависті і страху, які без сумніву віддаляють людину від Бога, так і людину від людини швидше зникали.

Місцевий: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, ЗОКРЕМА, МОЛОДЬ УСВІДОМЛЮВАЛИ І ЦІНУВАЛИ ЛЮБОВ НЕБЕСНОГО ОТЦЯ.

Молода людина часто конфліктує з батьками, аргументуючи, що вони забагато від неї вимагають. Нерідко люди, з докрема, молоді подібно думають і про Бога. Моліться, щоб всі християни України, зокрема, молодь усвідомляла, що Бог Отець їх любить. Його Закон - десять Заповідей Бежих і дві Заповіді любові не є ярмо, але даром любові на наше добро.

Покровитель на січень - св. Тетяна, 25 (12)

Свята Тетяна виховувалась в християнській родині імператорського урядника на початку III ст. Вона була дуже гарною, доброю і побожною дівчиною. Не шукала радощів в земному житті, а прагнула своє серце віддати Богові. Згодом її посвятили Богу в числі жінок-дияконіс римської Церкви, які служили ділам милосердя.

За те, що Тетяна не хотіла відмовитись від Христа її мучили різними способами, а коли Господь чудом повертав їй здоров'я, наказали відрубати мечем голову. Це було приблизно 225 року.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ 1999 РОКУ.

Загальний: ЩОБ ВАЖКО ХВОРІ, ОСОБЛИВО ТІ, ЯКІ СТРАЖДАЮТЬ НА НЕВИЛІКОВНУ НЕДУГУ БУЛИ ЗАХОРОНЕНІ ВІД ЗАГРОЗИ ЕВТАНАЗІЇ.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВА В В'ЄТНАМІ ВТІШАЛАСЯ ПОВНОЮ РЕЛІГІЙНОЮ СВОБОДОЮ, А ЇЇ ДУШПАСТИРІ МОГЛИ ВИКОНУВАТИ СВОЇ ЗАВДАННЯ.

Місцевий: ЩОБ УСІ НЕХРЕЩЕНІ ЛЮДИ В УКРАЇНІ І ТІ, ЩО НЕ ПРАКТИКУЮТЬ ХРИСТИЯНСЬКІ ЗАСАДИ ДУХОВНО ПРОЗРІЛИ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛЮТИЙ - СВ. КИРИЛО - АП. СЛОВ'ЯН, 27 (14).

З нагоди світлого празника св. Василія Великого Всечеснішим отцям Василіянам, Преподобним сестрам Василіянкам і всім Василіям ***многих і благих літ*** *бажає редакція часопису "Місіонар".*

«СЛОВО ЖИТТЯ»

У січні в багатьох частинах світу молитвами та зустрічами християни разом виявляють свою віру, роздумуючи над словами Святого Письма:

«Бог житиме з ними, вони ж народом його будуть» (пор. Од 21,3).

Слово Боже цього місяця ставить нас перед запитанням: якщо хочемо бути частиною його народу, то мусимо дозволити йому жити серед нас.

Але як це можливо, і що робити, щоб вже на цій землі зазнати хоч трохи цієї безмежної радості, яка полягає у вічному споглядані Бога?

Саме це Ісус нам об'явив, і для цього Він прийшов на цей світ: поділитися з нами своїм життям любові з Отцем, щоб ми також жили Ним.

Але відтепер ми, християни, можемо виконувати ці слова і мати Бога серед нас. Необхідно за вказівками Святих Отців Церкви здійснити певні умови. Св. Василій Великий радить жити згідно з Божою волею. Св. Іван Золотоустий радить любити так, як любив Ісус. Св. Теодор Студит вважає за найважливіше взаємну любов. Оріген твердить, що діти Божі відзначаються однозгідністю думок і почуттів.

Навчання Ісуса є ключем, який відкриває можливість перебування Бога між нами: «Любіть один одного так, як я полюбив вас» (пор. Ів. 13, 34). «Якщо ми любимо один одного, то Бог у нас перебуває», – пише св. Іван Богослов. В іншому місці Ісус каже: «Де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там я серед них» (Мт 18, 20).

«Бог житиме з ними, вони ж народом його будуть»

Тому не такий далекий і недосяжний той день, коли сповняться усі обіцянки Старого Завіту: «Житло моє буде посеред них, і я буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом» (Єзекиїла 37, 27).

Ця обіцянка здійснюється вже тепер, коли Ісус постійно присутній між тими (хоча у невидимий спосіб), що живуть згідно з новою заповіддю взаємної любові. Оскільки немає між християнами взаємної любові, Ісус між ними не присутній.

Божа присутність надає сенс надприродньому братерству, яке Ісус приніс на землю для усього людства.

«Бог житиме з ними, вони ж народом його будуть»

І перш за все ми, християни, хоч і належимо до різних конфесій, повинні давати світові приклад єдності народу Божого, в якому немає значення приналежність до раси, соціальне становище тощо. Ми, християни, повинні бути подібними до перших християн, про яких казали: «Дивіться, як люблять і готові віддати життя один за одного».

Це і є «чудо», на яке чекає все людство, щоб не стратити надії. Це буде дорогоцінний внесок для екуменічного єднання, тобто видимої єдності всіх християн. Це «чудо» не є неможливим, бо кожен з нас, поширюючи любов у своїй спільноті, може змінювати долю світу і об'єднувати усе людство.

К'яра ЛЮБІХ

«ОТЧЕ НАШ» - МОЛИТВА, ЯКОЇ НАВЧИВ НАС ГОСПОДЬ

(Продовження. Початок у №12 за 1998 рік)

«ОТЧЕ НАШ, ЩО ЄСИ НА НЕБЕСАХ»

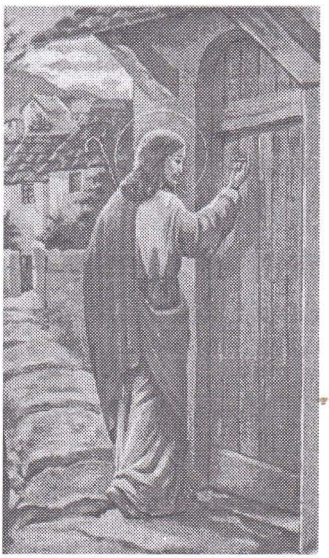

Перші прохання у молитві «Отче наш» стосуються прослави Бога. Це прохання означає: «Боже, дай, аби ми Твою велич щораз краще пізнали і шанували». У ньому розкривається глибокий зміст: допомагай поширенню правдивого богопочитання, пошли ревних мужів, які б сприяли розвиткові святої віри, тобто Папу, єпископів, священиків, старанних проповідників, місіонерів, а також досвідчених редакторів, письменників і врешті, розумних правителів.

Наступними словами просимо про такі благодаті: про вічне спасіння, про Божу ласку для виконання Божої волі, і про ті речі, які необхідні нам для земного життя.

Друге прохання означає: «Дай нам після смерті вічне спасіння». Воно тісно пов'язане з першим. Їх можна об'єднати однією думкою: «Тебе можна найдосконаліше пізнати і шанувати на небі».

Слова «Царство Боже» може означати крім Царства Божого над нами – Царство небесне, спасіння, а також Царство Боже довкола нас (Католицьку Церкву) і Царство Боже в нас (освячуючу ласку). Отже, друге прохання може означати: «Поширюй католицьку віру». Це прохання тісно пов'язане з попереднім, бо найбільшу славу отримує Господь Бог на землі, в своїй Церкві.

У молитві «Отче наш» ми звертаємось до Бога з синівською любов'ю. Ми можемо називати Бога «Отцем», бо Він є нам об'явлений Сином своїм, що став чоловіком. Його Дух дає змогу нам пізнати Його.

Коли ми молимося Отцеві, то перебуваємо у спільноті з Ним і Його Сином - Ісусом Христом. Прославляємо Бога тим, що визнаємо Його «Отцем», єдиним Богом. Ми Йому складаємо подяку

за те, що Він об'явив нам своє ім'я, за те, що дозволив нам увірувати в Нього і втішатися Його присутністю.

Ми можемо прославляти Отця, бо він відродив нас до свого життя, усиновив як дітей у своєму єдинородному Синові. Через хрещення ми об'єднались з Христом в одному тілі, а через миропомазання - Духом Святим. Коли ми називаємо Бога Отцем, то мусимо пам'ятати, що маємо поводитись, як діти Божі. Ми створені на образ і подобу Божу, тому повинні прагнути до святості, а також робити наше серце покірним, довірливим.

Любов Божа – безмежна. Такою ж повинна стати і наша молитва. Молитва «Отче наш» відкриває нам велич Господньої любові, виявленої у Христі. Треба молитися з усіма і за всіх людей, які Його ще не знають, щоб «зібрати їх в одне» (Ів 11, 52).

Вислів «що єси на небі» означає велич Господню. Небо – це дім Отця. Отже, воно є нашою «батьківщиною», до якої ми прямуємо і до якої вже належимо.

МОЛИТВА ЄДНАЄ НАС

Часопис «Місіонар» – це завжди радість у нашому домі. Його читає вся наша родина. Там ми знаходимо багато цікавих, змістовних матеріалів з життя нашої Церкви, монастирів, оповідання для дітей і молоді та ін.

Відрадно відмітити, що з кожним роком все більше людей тягнеться до джерел духовності, бере активну участь в релігійному житті. Хотілося б і мені розповісти про наше церковне життя. Щороку поновлюється новими членами братство Матері Божої Неустанної Помочі при нашому храмі.

Ось уже сьомий рік, як ікона Матері Божої Неустанної Помочі має велике почитання на Перемишлянщині. У кожній оселі її зустрічають з піснями, квітами. Місцевий парох о. Володимир відправляє молебні до Матері Божої, молиться за хворих, немічних, за нашу Україну. Люди співають церковні пісні. У кожної родини є свої проблеми. Тільки віра і молитва, заступництво Матері Божої допомагають долати їх.

Віримо, що наше братство Матері Божої Неустанної Помочі міцнітиме, збільшуватиметься новими членами, проводитиме діяльнішу духовну працю на Перемишлянщині.

Євдокія Шлюбик,
член братства Матері Божої Неустанної Помочі

РІЗДВО ХРИСТОВЕ НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛИКОГО ЮВІЛЕЮ

Це Різдво буде останнє у 20-му столітті й передювілейне, тобто перед 2000 роком народження Христа Господа. До ювілею всі християнські народи старанно готуються.

1999 рік – третій з черги для підготовки до святочної події – 2000-ліття від народження Сина Божого. Предвічний Син народжений «як світло від світла» від Отця, зачатий від Духа Святого в непорочному лоні Діви Марії. Він народився, мов звичайна людина й був названий Ісус. Предвічний Бог прийняв людську природу. Тому Ісус назвався Сином Чоловічим. Він – Емануїл, що означає: з нами Бог. В ім'я Його вже 2000 років по всій землі Церква «проповідує прощення гріхів для всіх народів», нагадує, що «Бог так полюбив світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб спасти людство».

Різдво – свято миру, радості й любові, свято поєднання неба з землею, людини з Богом. Це таїнство, споконвіку приховане, стало явним 2000 років тому. «Бог зволив об'явити нам, яке то величне багатство цієї тайни, що є «Христос між нами, надія слави» (Кол 2, 27).

Думка апостола Павла, написана у посланні до Колосян, залишається актуальною: потішити серця наші, в любові з'єднані, та збагатити нас повним розумінням цієї Божої таємниці – Христа. Апостоли проповідували Його науку, щоб удосконалити кожну людину у Христі. Св. Павло заохочує: перебувайте в Христі – вкорінені в Ньому, збудовані і зміцнені у вірі. А в листі до Ефесян пише: **«Бо в ньому він нас вибрав перед заснуванням світу, щоб ми були святі й бездоганні перед ним у любові** (Еф 1, 4). Він призначив нас наперед для Себе на те, щоб ми були його дітьми через Ісуса Христа ... «У ньому маємо відкуплення його кров'ю, відпущення гріхів, згідно з багатством його благодаті» (Еф 1,7). Це та благовість спасіння, в яку ми повірили. Запечатані Святим Духом, прямуємо до повного визволення з неволі гріха, бо з народженням Христа-Месії здійснився відвічний задум Отця – об'єднати все в Христі: небесне й земне. Ось такий богословський зміст Різдва Христового.

Щоправда, світ забув про значення цього свята. Матеріалістичний світогляд усунув Христа, замінив Його ідолами: «дідом морозом», «ноелом» тощо. А світло Христа замінив занадто розкішним освітленням вулиць, будинків та ін. Але про новонародженого Христа не згадується. В Україні, щоправда, Різдво та Йордан були і тепер ще є направду християнськими святами, в центрі яких – Христос. Цю подію переживаємо, передусім, релігійно у храмах під час богослужень – Вечірні, Утрені, нічної Літургії,

співаючи «З нами Бог», прославляючи Отця. Він-бо посилає Сина, народженого з Духа Святого від Марії Діви.

Різдво в Україні є, безперечно, і святом родини. Українська душа витворила прекрасний різдвяний фольклор. Ми співаємо, вихваляємо, витаємо Ісуса, з Пречистої Діви народженого Богочоловіка.

Різдво – таке важливе свято, що його дуже врочисто відзначають аж три дні. Коляди, а згодом щедрівки, лунають у храмах, домах, на вулицях цілий місяць.

Різдвяна ніч розпочинається Святою вечерею. Зібрана ялинка – символ Христа. Палають свічки, мигає світло, чути запах куті, калачів. Надворі холодно й біліє сніг. Усе це надає значення небувалій події, бо колядують по всіх домах. Колись – нишком-тишком, а тепер, у вільній Україні на ввесь голос народ співає у пізню ніч. Від світанку наступного дня храми переповнені і на дворі люди. Хоч довкола все вкрите снігом, але холод не лякає: це бо Різдво. Відрадно і похвально, що навіть по радіо і телебаченню у ці святкові дні лунають колядки. Ставлять вертепи, різдвяні концерти. Україна витає народженого Богочоловіка, усі веселяться. На Йордан доповнюється цей духовний зміст: прославляємо Ісуса вже не як дитину, а повнолітнього, бо при хрещенні об'являється світові Пресвята Трійця. Йорданська вода символізує це велике свято. Відзначаємо хрещення Ісуса Христа, Бога, явленого в тілі. Тому це свято називається Богоявленням. Врочисто святять воду біля храмів, у джерелах, річках, озерах. Всі води того дня стають йорданськими, святими. Свята вода, якою окроплюються доми, господарки тощо, очищає від всякого осквернення, проганяє всяку нечисть, місце якої займає раптово святість, чистота, мир, любов.

Так святкують не тільки в Україні, а й на наших поселеннях у світі. Щодо багатства різдвяних та йорданських традицій, то українці займають одне з провідних місць у світі. Про це свідчить навіть різдвяне поздоровлення: «Христос народився! Славімо Його!»

о. Тарас ОЛІЙНИК, ЧСВВ,
м. Золочів

НА СТОРОЖІ ДУШІ

Катря Гуцал народилася 12.07.1922 року в с. Бібрка на Львівщині. Подальша доля цієї жінки склалася так, що вона з сім'єю емігрувала до США. На чужині, окрім бізнесових справ, займалась літературною діяльністю. Багато дописувала до різних часописів. У 1996 році в Україні вийшла друком її книга «На сторожі душі», де вона намагається передати духовні скарби прийдешнім поколінням і звеличує красу наших обрядів. Пропонуємо читачам один з прозових творів вищезгаданої книги, у якому Ярина Зоряна з теплотою і лірично згадує Свят-вечір в рідній Україні.

ЧУДОДІЙНА НИТКА СТАРОВИНИ

Святий Вечір і Різдво... І скільки перлин вкарбовано в мозаїку краси з безжурних юних літ!

Душа їх прийняла, заховала на дно... Інколи здається вже цілком присипані порохом світу, чудодійно щорічно опромінюють мене своєю красою, та я у повному захопленні єднаюся з двотисячною містерією народження Месії... Єднаюся з далекою сивою давниною моїх предків.

Сіно на столі в'яже мене з яскинею Народження Христа, під іконами святих бачу символ хліборобської нації - Дідуха.

Любуюся міражем, що творить мені свічка з пахучого бджільного воску... І ділюся просфорою, немов свят-вечірнім причастям.

Незаступимий чар Свят-Вечора! Ця чудодійна нітка, що в'яже мене з чудом Вифлеємським, в'яже мене з культурою моїх предків.

Моя рідна незрівняння колядо, що колись ти на рідних землях луною летіла в небеса, залишайся завжди зі мною, з моїм народом та килим радости стели в людських серцях.

О, Сину Вифлеємський, символе справедливости, доброти та братолюбія, ми приносимо Тобі наші недосконалі серця, очисти їх, наділи їх ласкою справжньої любови та просвіти світлом Твоєї величі, щоб ми гідно прийняли Твій прихід. З'єднані з Тобою, Творцем, з'єднані з духом великих предків, чудодійну нитку старовини передаймо нашим нащадкам.

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ НА БАЛКАНАХ

Війна в країнах колишньої Югославії принесла багато лиха багатьом родинам, залишила зруйновані оселі.

В боснійському місті Прняворі (там проживає багато українських родин) бойових дій не було. Та лихо прийшло несподівано. В 1992 році вночі була зруйнована українська греко-католицька церква, збудована в 1912 році. З того часу прихожани на чолі з своїм священиком о. Петром Овадом роблять все можливе, щоб відбудувати храм. Слід сказати, що о. Петро докладає чимало зусиль для розвитку українських звичаїв і традицій у цьому краї. В Прняворі, де він мав парафію, завдяки його зусиллям було збудовано прекрасний Духовний центр. Протягом декількох років тут відправляються Богослужения. Сюди запрошуються фахівці з України, проводяться зустрічі, концерти.

Великою повагою і авторитетом в цьому краї користується о. Петро Овад. Його призначено деканом Боснії. За його ініціативою в Прняворі неодноразово перебували групи дітей з чорнобильської зони. Чимало зусиль докладає він для національного і духовного розвитку громади. За невтомну працю з нагоди 5-ої річниці незалежності України Указом Президента України від 7.II.1997 року о. Петра Овада нагороджено орденом «За заслуги» III ступеня.

У невеличкій книжці Б. Майданського «Живу з ім'ям Господнім», в спогадах о. Петра є такі слова: «В цьому котлі почалася найстрашніша завірюха, яка не вщухає й на сьогоднішній день. В цьому котлі є мале поселення українців греко-католиків, які 100 років тому переселилися з Тернопільщини, Львівщини, Станіславівщини. Протягом 100 років не одне покоління служило, як раби іншим. А тепер воюємо. Тільки різниця полягає в тому, що не знаємо ані за чого, ані за що проливають кров наші українці.

Ой горе! Навіть і думати про це важко! І той, хто все це переживе, того, очевидно, сам Господь помилував!» Нещодавно в м. Прняворі відбулись урочистості з нагоди освячення першої цеглини. З неї розпочалась відбудова зруйнованої української греко-католицької церкви.

Українська громада проживає і в красивому місті Новий Сад (столиці Воєводини).

Хоч українців там незначна кількість, але діє Товариство української мови, літератури і культури Воєводини, видається журнал «Українське слово».

Нещодавно в м. Прняворі відбулись урочистості з нагоди освячення першої цеглини. З неї розпочалась відбудова зруйнованої української греко-католицької церкви.

Українські громади, які проживають на Балканах, намагаються довести всім, що мають високу культуру і вірять в щасливе майбутнє – життя в мирі, злагоді з Божим благословенням.

(За матеріалами Т. КОЛЕСНИКА, газета «Час»)

ПАМ'ЯТЬ ПРО МИТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО - ВІЧНА

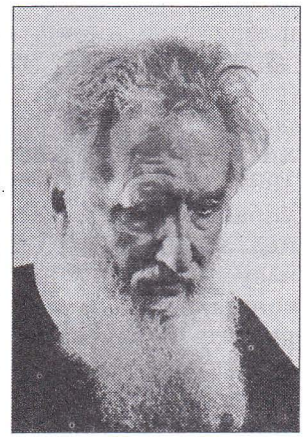

Вшанування Слуги Божого митрополита Андрея Шептицького знайшло своє продовження і у місяці грудні. У празник св. апостола Андрія Первозванного, у церкві Пресвятої Євхаристії (колишній Домініканський собор) відбулася урочиста академія «У вінок пам'яті Митрополита Андрея». На ній були присутніми єрархія, духовенство та численні миряни нашої Церкви.

Першу доповідь виголосила працівник Центрального державного історичного архіву у Львові п. Оксана Гайова. Вона є дослідницею писемної спадщини Митрополита Андрея. Тому на основі як офіційної, так і приватної кореспонденції (1899-1944рр.) доповідач зуміла висвітлити багатогранну діяльність визначного святоюрського владики. У листах Митрополита йшла мова про християнський патріотизм, суспільно-політичні проблеми його доби, про взаємовідносини з іншими Церквами та багато іншого. Незабаром вийде у світ книга «Кореспонденція», автором якої є Митрополит Андрей.

Між доповідями на академії духовні пісні виконав хор Львівської духовної семінарії. Протосинкел Львівської Архиєпархії о. Ярослав Чухній висвітлив тему «Митрополит Андрей - добрий пастир». На основі численних послань можна простежити батьківську турботу нашого церковного сподвижника про свою паству та духовенство, його бажання налагодити співпрацю з іншими Церквами тощо. Наприкінці академії єпископ-помічник Глави УГКЦ Кир Любомир Гузар закликав молитися до Слуги Божого Кир Андрея, щоби Господь прославив його хочаби одним чудом. Це необхідно для того, щоб проголошення нашого Митрополита блаженним відбулося якнайшвидше.

Святкова академія закінчилася спільною молитвою за прославу Кир Андрея Шептицького в числі святих.

Ігор СКЛЕНАР

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ У С. ФАЛИШ

Все, що мав у житті,
Він віддав, - для одної ідеї
І горів, і яснів, і страждав, -
І трудився для неї!

І. Франко
«Мойсей»

Саме так, не чекаючи винагороди за заслугу, прожив своє життя Слуга Божий митрополит Андрей Шептицький, ревно виконуючи свої обов'язки, у всьому сповняючи Господню волю. Чим більше дізнаємося про його святе життя, тим більшою є подяка Всевишньому, що дарував нашому народові такого провідника, такого велетня духа.

Жителі села Фалиш, що на Стрийщині, вшанували Митрополита на вечорі-академії, що відбулася 12 грудня у Народній світлиці. Ця акція згуртувала у велику родину усіх присутніх: духовенство, мирян і маленьких мешканців села, гостей.

1998 року виповнилося 130 років з часу заснування «Просвіти». Урочистий вечір розпочався із змістовної доповіді голови сільського осередку цього товариства п. Богданни Огородник про роль і місце «Просвіти» у житті нашого народу. Доповідач акцентувала на тому, що засновниками цього товариства були греко-католицькі священики. Покровителем товариства був Митрополит А. Шептицький.

Вступне слово про жертвенне життя і діяльність великого Митрополита виголосив парох о. Василь Сенів. Вечір продовжили ведучі п. Ганна Войтановська і п. Мар'яна Чихрій, які детально ознайомили присутніх із біографією Слуги Божого Андрея. Між виступами лунав чудовий спів церковного хору села. Зі сцени виголошували слова молитов А. Шептицького про кращу долю українського народу, уривки з молитви за українських священиків, про Божу Мудрість (читали п. Володимир Вакула і п. Микола Вакула).

У другій частині для наймолодших жителів села теж була чудова нагода дізнатися про те, хто ж такий Митрополит А. Шептицький. Катехитом І. Макотою проведений незвичний урок катехизму. На цей урок, згідно з сценарієм, «завітали» несподівані гості – граф і графиня Шептицькі (п. Володимир Защак

і п. Люба Турик), які й розповіли про свого сина Романа, про його святе життя, гідне наслідування. В кінці уроку діти, декламуючи вірші, мовби сплели віночок прослави Митрополиту. Нагородою за працю на уроці була похвала катехита та підручники з катехизму, які для дітей люб'язно передав редактор журналу «Місіонар» о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ.

Такий вечір проводився вперше в селі і став доброю наукою для молоді. Він би міг стати прикладом для інших церковних громад, аби більше людей могли дізнатися про Митрополита А. Шептицького.

Ірина МАКОТА,
молодший катехит
Стрийської гімназії
ім. А. Шептицького

РОДИНИ ГОТУВАЛИСЬ ДО РІЗДВА

«Ісус шукає місце у твоїй родині...». Під таким гаслом у кінотеатрі «Галичина» у Львові 5-6 грудня відбувся дводенний **семінар на тему «Підготування родини до Різдва Христового»**. Усі присутні мали змогу заслухати у суботу і неділю три доповіді: першу виголосив о. Олег Сухінський, парох львівської церкви всіх Святих українського народу, другу – о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ й останню – п. Роман Небожук. Їхні науки висвітлили біблійні і моральні основи подружжя, сприяли усвідомленню сімейного життя як дороги до святості.

Також учасники семінару працювали у групах.

Молодіжне товариство «Містична троянда» (церква св. Андрія, Львів) поставила три цікаві та оригінальні сценки, що стосувалися родинного життя: алкоголь в сім'ї, втручання батьків та сварка в сім'ї. Учасникам семінару додав настрою виступ музичного квартету з класичними мелодіями.

Подібні заходи сприяють християнському вихованню наших родин. Тому непоодинокий почин парафії всіх Святих українського народу варто взяти до уваги релігійним спільнотам в Україні.

ДУХОВНА СЕМІНАРІЯ В СТЕМФОРДІ (США)

Чимало юнаків закінчивши школу чи ліцей, мріють обрати духовну стежину в житті. Одні, за покликом серця, вирішують іти дорогою богопосвяченого життя, вступають в монастирі, інші – прагнуть набути високих релігійно-філософських знань в навчальних закладах України та за кордоном. Відрадно відмітити, що тепер здібні юнаки з України мають можливість навчатись в престижних навчальних закладах США, зокрема, в Стемфордській духовній семінарії. Вона знаходиться неподалік Нью-Йорка.

Ми попросили ректора духовної семінарії о. Едварда Юнга розповісти про духовну семінарію, умови прийому та підготовку спеціалістів. Він радо погодився дати інтерв'ю для нашого часопису.

– Наша семінарія належить до числа найстаріших навчальних закладів в США. Духовна семінарія в Стемфорді заснована ще в 1933 р. Митрополитом Константином Богачевським. В 1939 році вона стала духовним закладом, який дає його випускникам вищу духовну освіту. Студенти навчаються протягом чотирьох років. А потім випускники мають можливість продовжувати вищі студії (магістерські) в престижних університетах США. Отже, закінчивши духовну семінарію в Стемфорді, наші випускники здобувають вищу, філософсько-релігійну освіту, а згодом можуть продовжити навчання. Вони здобувають вищий ступінь, як богословської, так і світської освіти за власним вибором.

– Отче Едварде, скажіть, будь-ласка, чи навчаються у Стемфордській семінарії тепер студенти з України?

– Так, нині здебільшого навчаються тут юнаки з України. Зараз їх є понад 70. Серед них є випускники духовних ліцеїв, які діяли при монастирях отців Василіян у Червонограді і Бучачі, маємо багато вихованців з різних теренів Галичини, а також зі Львова. Радіємо, що серед них є чимало здібних, ініціативних студентів.

Відрадно відмітити, що в числі кращих студентів нашого навчального закладу є Андрій Залінський зі Львова. Він навчався в греко-католицькому ліцеї, поряд з тим був членом спільноти «Віра і Світло». Вона діє при церкві св. Володимира і Ольги у Львові. І тепер він не лише наполегливо оволодіває знаннями, але й проявляє ініціативність, діловитість, є добрим прикладом наслідування для інших студентів.

Слід сказати, що у нашій семінарії крім світських осіб навчаються також і брати-монахи Василіянського Чину. Серед них є дев'ять кандидатів на священики. Отож, з часом вони повернуться в Україну високоосвіченими духовними особами і будуть «світлом для світу», нестимуть до сердець мільйонів людей світло Христового вчення, виховуватимуть молодь в релігійному дусі, продовжуватимуть культурно-просвітницьку діяльність на теренах рідного краю.

– В якому напрямку ведеться навчання в Стемфордській семінарії?

– Наші студенти мають можливість набути знання не лише з богословських наук, але й пізнати культуру, мистецтво та ін. Вони вивчають також ряд іноземних мов, зокрема, англійську, латинську, грецьку та німецьку. Викладачами семінарії є світські священики. Серед них о. Грей, о. Фіцпатрік, о. Кащак та ін.

– Які є труднощі у студентів з України?

– Звичайно, навчаючись далеко за кордоном, відчувається туга за рідним краєм. Важливим є вміння швидко адаптуватись в цій країні, вникнути в її культуру і традиції і наполегливо працювати над собою, оволодівати знаннями. Дуже важливим аргументом є знання іноземної мови, зокрема, поглиблене знання англійської мови. Адже більшість викладів в семінарії ведеться англійською мовою.

– Отче Едварде, розкажіть, будь-ласка про те, як проводиться прийом в Стемфордську духовну семінарію?

– Прийом абітурієнтів проводиться в Україні при архиєпархіальному управлінні у Львові (соборі св. Юра) згідно з домовленістю владики.

Набір кандидатів відбувається в кінці травня, після проведення співбесіди випускника школи з представником Стемфордської семінарії. Абітурієнти подають разом з заявою також рекомендацію пароха, вихователя і довідку про батьків. Потім відбуваються іспити (тестування) з математики, катехизму, англійської мови та інших предметів.

Юнаки, які успішно складуть іспити, зараховуються на навчання в Стемфорд.

Сподіваємось, що з України знову прибудуть до нас здібні студенти, які зможуть здобувати духовну та світську освіти, щоб бути добрими спеціалістами у своїх галузях в Україні. Хай щастить вам, випускники!

Розмову вела Ольга КРАК

У НАС В ГОСТЯХ – ЛІТСТУДІЯ "КРЕХІВСЬКІ ДЗВОНИ"

о. Василь Мендрунь, ЧСВВ

Молитва

Аж стогне недруг, як коліна
Я клоню до земної тверді.
В Твоїх руках моя Вкраїна,
Зішли їй, Отче, милосердя.
Від Тебе Син — Життя і Світло,
Ти — Вічність, я — хвилева тінь.
Хай станеться, щоб все розквітло
Тобою, Господи ...

Амінь.

* * *

Дарунок

Дитя кирпате, синьооке
Дарує матері неспокій.
А що ж матуся для дитини?
Любов дарує щохвилини.
Лишень вона все знає, чує.
А Мати Божа що дарує?..

Цю відповідь знайшла Христина:
Дарує нам Ісуса - Сина!

* * *

Прощай, Назарете

Прощай, Назарете, і ти, світла хато, —
Дорога неблизька, сувора, німа.
Зима палестинська вітрами багата...
Під серцем Марії дитина дріма.

Невже, Вифлееме, не видиш невісти?
Невже не відчиниш промерзлих воріт?..
Приходить Син Божий у шопі, за містом,
Приходить до нас — розвидняється світ.

РАДІСНИЙ СВЯТ-ВЕЧІР

Вечоріло. Швидко минав час. Наближався Свят-вечір. Господар дому Микола сидів на стільці біля стола і, задумавшись, дивився у вікно. Працьовита господиня Марія поралася мовчки біля кухні, готуючи 12 страв на Свят-вечір. Її сум в очах засвідчував про неспокій на серці.

В цей час маленька Галинка сиділа на підлозі, розкидуючи свої іграшки. Вона дуже потребувала уваги батьків. Мати була вельми заклопотаною, а батькові– байдуже.

Надворі зима. В хаті тепло. Але душевний холод пригнічував молоду родину. Микола і Марія чекали на Святу вечерю та думали про свою суперечку. Лише чути плач маленької Галинки, до якої ніхто з батьків не підійшов.

Микола одягнувся і вийшов на подвір'я. Ходив туди-сюди, відчуваючи тяжкий камінь на серці. Внутрішній голос говорив: «Та ж вона у всьому винна. Чому вона образила тебе перед друзями? Чи по дорозі тобі з такою дружиною? Хіба ти не зможеш знайти собі кращу за неї? Ця друга може бути гарніша, мила твоєму серцю...» Внутрішній голос затих. Микола немовби запитав: «А дитина?» «Дитина підросте і все зрозуміє. Іди до своєї подруги. Не вагайся!» В таких роздумах Микола увійшов до хати. Галинка була на руках у Марії, яка все ще поралася біля кухні і колядувала: «...тут ангели чудяться!» Галинка вловлювала кожне слово і намагалась повторювати за мамою. Радість дитини зворушила її. Смуток на мить відійшов.

Микола знову сів на стілець. В цей час Галинка підбігла до батька, вилізла йому на коліна і обійняла рученятами. Марія вийшла з хати і принесла відро води, потім дрова. Також не забула заглянути до стайні.

– Та-то, та-то! – защебетала Галинка.

– Що, доню? – зворушливо запитував її батько.

– За-світи яли-нку! – попросила дитина.

Батько поцілував у личко свою доньку і засвітив різнокольорові вогники на ялинці...

Згодом Микола відчув інший голос в душі, який говорив йому: «Нікуди не йди! У тебе добра дружина і донечка. Не шукай щастя де-інде. Скоро відчуєш тепло Дитятка Ісуса, який завітає у твій дім. Незабаром на небі з'явиться зоря, прийдуть колядники. А ти хочеш осиротити доньку. Ні, не роби цього! Покайся вже сьогодні. Марія чекає від тебе доброго слова. Не будь жорстоким, а милосердним. Адже таким є наш Господь Бог. "Микола поглянув на ікону Пресвятої Богородиці. Цю святу річ йому подарувала мати. Подумки сказав: «Пресвятая Богородице, спаси нас!» А потім клякнув на коліна і почав щиро молитись, перепрошуючи Бога за гріхи. Опісля приніс до хати дідуха і сіно. Вже й зірка на небі засяяла, сповіщаючи про народження Божого Сина.

- Христос народився!

- Славімо Його! - відповіла дружина.

Вона витягнула вишиваний обрус і застелила стіл. Поставила на ньому кутю і страви, приготовані на Свят-вечір.

– А тепер помолимось всі разом, – промовила Марія.

Перехрестившись, вони почали промовляти Господню молитву «Отче наш». Коли дійшли до слів і «прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим», Микола однією рукою взяв за руку Марію, а іншою обійняв маленьку Галинку. Потім всі троє разом промовили: «І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого».

Після молитви Микола промовив до Марії:

– Пробач мені, прошу тебе. Нам потрібно змінити родинне життя.

Дивлячись на Миколу, дружина не могла стримати сліз. А згодом щиро промовила:

– І ти мені пробач.

Молода родина дружно вечеряла. Задзвеніли дзвіночки під вікном. Полинула знайома їм з дитинства коляда «Бог предвічний!». Радість Свят-вечора зігріла любов'ю їхні серця.

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
м. Бар

ПОДЯКА ЗА ОДУЖАННЯ

Я повернувся з неволі інвалідом 1 групи. Окрім діабету виникли інші хвороби. У мединституті відмовилися мене оперувати. Моя опікун Марія стала ревно молитися, а також звернулась по молитовну допомогу до монастирів отців Василіян у Львові, Золочеві. У Югославії в жіночих монастирях служать Богові обидві її дочки. Бо написано: «Просіть, і дасться вам...»

Протягом року я переніс чотири тяжкі операції під наркозом. За Божою поміччю і сумлінним старанням доктора Івашко В. А., завдяки ретельному догляду з боку моєї опікунки Марії, ревним молитвам монахів і ревних християн-добродіїв, жертвенних молитов обидвох дочок Марії - с. Матеї і с. Лукії (ЧСВВ) - я був врятований! Цим рідкісним випадком мого порятунку була здивована комісія з Києва, яка на той час працювала у відділі урології. Доктор Івашко В.А. є справжній християнин-лікар, який достойно дотримується клятви Гіпократа.

Зараз продовжую жити, дякуючи Богу.

Поступово набираюся фізичних сил. Службу Божу слухаю по радіо, а також, якщо дозволяє мені здоров'я, ходжу в церкву в супроводі моєї опікунки. В будні дні ходимо з нею на прогулянку.

Моя щира подяка всім тим, що помагали мені духовно і матеріально в моєму тяжкому становищі - сестрам Василіянкам, о. Василю Вороновському, о. Матею Гавриліву, ЧСВВ та іншим священикам.

Хай Господь і Пречиста Діва Марія віддячать встократ усім, хто спричинився до мого порятунку.

«Блаженні милосердні, бо зазнають вони милосердя!»

Петро КОХАН, м. Львів

«ТОВАРИСТВО ТВЕРЕЗОСТІ» ЗРОСТАЄ

Все більше людей прагне вести тверезий спосіб життя. У Львові, інших населених пунктах Львівщини та багатьох містах України діють товариства тверезості.

У Львові, зокрема, добре налагоджена робота клубу «Світло», що по вул Партизанській, 55. Головою клубу є Роман Ребій. Членами цього закладу можуть бути всі бажаючі, які прагнуть звільнитися від залежності алкоголю. Допомагає їм у цьому програма «12 кроків – 12 традицій», тобто дванадцять терапевтичних порад для того, як утвердитись в житті, звільнитись від цієї тяжкої недуги – алкогольної залежності та вести здоровий спосіб життя.

При багатьох церквах Львова уже створено осередки самодопомоги з проблем наркоманії і алкоголізму. Вони засновані на вже згаданій програмі Так, зокрема, такий осередок є при церкві Всіх Святих Українського Народу. При церкві св. Андрія в центрі міста Львова діє щонеділі увечері Товариство «АЛ-Анон», куди входять рідні та близькі осіб, схильних до зловживання алкоголем. Вони проводять антиалкогольну пропаганду, допомагають подолати психологічний бар'єр тим, які прагнуть звільнитись від цієї недуги, дають добрі поради. Там діє також і Товариство для підлітків «Алатін». Ці юнаки живуть в родинах, де є особи, залежні від алкоголю. Вони сходяться при згаданій церкві св. Андрія у м. Львові щосуботи увечері. Такі товариства тверезості створені також при соціальних службах «Довіра», куди можуть звернутись анонімно всі бажаючі.

При центрі соціальної служби для молоді «Довіра» (вул. Виговського, 75, біля ринку «Південний»), кожну останню середу місяця проводяться відкриті зустрічі, в яких анонімно можуть взяти участь всі ті, які хочуть подолати цю недугу, звільнитись від алкогольної залежності та наркоманії. Там вони отримають необхідні терапевтичні поради, допоможуть стати на шлях здорового способу життя.

Читачів зі Львова та околиць, які мають у родинах осіб, залежних від алкоголю запрошуємо до церкви св. Андрія. Це необхідно для того, щоб допомогти позбутися алкогольної залежності членам їхніх сімей. Самих залежних, без огляду на вік і стать, запрошуємо відважитись переступити поріг дитячого садочку по вул. Виговського, 75 у першу середу місяця увечері. Початок буде очевидно тяжким, проте в майбутньому не пошкодуєте.

Оголошуємо війну зеленому змію. Нехай всемогутній Бог у цьому допоможе!

З ХРОНІКИ ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ

Підпільна семінарія УГКЦ

Наш постійний дописувач о. Роман Каспришин погодився дещо розповісти про ще одну життєву сторінку підпільної Церкви.

Після заборони УГКЦ її діяльність не припинилася. Вона продовжувалась у підпіллі. Багато духовенства було фізично знищено. Інших кинули у тюрми, вивезли у табори на заслання. Невелике число підпільного духовенства залишилося на місцях і в нелегких обставинах зорганізувало підпільну семінарію. Автор цих рядків і Петро Городецький були одними з перших семінаристів. Згодом ми здали іспити (екзаменаторами були єпископ Василь Величковський, ЧНІ і о. Павло Маїк). Наші дияконські свячення відбулися таємно на Зелені свята 1966 року в присутності декількох осіб родини, о. Михайла Винницького. Святив владика В. Величковський. 12 липня 1967 року ми були висвячені на священиків. Старші віком отці почали залучати нас до душпастирської праці. Вона відбувалася переважно в хатах. В той час відважні люди в багатьох селах стали відчиняти закриті комуністами церкви і молитись в них в неділі і свята. Ревні греко-католицькі священики таємно відправляли в цих храмах. Думки між нашим духовенством були не однакові. Одні виступали за відправу Богослужень у відчинених греко-католицьких церквах і залучення до цих відправ молодих священиків. Це мало би засвідчити, що наша Церква ще існує. Інші були проти і мотивували тим, що почнеться ще більше переслідування комуністами нашої Церкви. Із цим питанням ми звернулись до владики Величковського. Почули таку відповідь: «Не посилаю вас і не забороняю. Бо коли потрапите в руки комуністів і доведеться терпіти, тоді будете нарікати на мене. Коли забороню, то теж будете нарікати».

Моя перша прилюдна Служба Божа

На Свят-вечір 1968 року я погодився поїхати у Самбірський р-н на Львівщину відправити різдвяне Богослуження в храмі разом з отцем-редемптористом Миколою Волосянком. Отець Микола сказав, щоб я сідав в останній вагон поїзда і їхав в Рудки. А там, на станції, повинен нас зустріти дяк і повести в село. Поїзд рушив, а отця Миколи не було. Подумав я, що він сів в інший вагон. Але на станції мене зустрів тільки дяк. Він повів у місто і запропонував трохи відпочити, а потім йти до церкви.

Згодом пішли ми до храму. Ніч, дорога засніжена. Мороз. Але я таки є в греко-католицькій церкві села Підгайчики

Самбірського р-ну. Перед тим сідаю сповідати, бо є багато людей. Народ радісно колядує. Після кількох годин сповіді стаю до моєї першої прилюдної св. Літургії. Десь пропав холод і страх. Є тільки велике духовне задоволення. Звучить величне: «З нами Бог, розумійте народи, і покоряйтеся Йому, бо з нами Бог»!

Незабутнім і неповторним було Різдво 1968 року.

о. Р. КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудно

РІЗДВЯНА НІЧ

Ця ніч струменіла таким дивним світлом,
Ця ніч у мільйони сердець увійшла
Зоря невідома на сході розквітла,
Та світлом, одначе, зоря не була.

Доручено було їй лиш сповістити,
Що Світло зійшло в цей натомлений світ.
Два ангели юних у тихій молитві
Крильми затуляли від холоду вхід.

В убогий вертеп, де сповите на сіні
Дитятко лежало в блаженному сні.
У крихітних ручках сплелись воєдино
І велич небес, і турботи земні.

Дитятко дрімало, від сонця ясніше
Марія горнула його до грудей
І благоговіла. Напружена тиша
Вмістила всі думи світів і людей.

Зоря над вертепом, як мак, пломеніла...
Заклякли при яслах ослятко і віл...
У вічність націлилась ніч своїм шпилем,
Здивований час розколовши навпіл.

І раптом мелодія срібнотаїнна
Зависла на хмарах, шляхах і церквах,
Росла і могутніла радісним гімном.
То вдарило сонце у дзвони Різдва.

Оксана Подольська,
м. Городок

СПІВПРАЦЯ ДУХОВЕНСТВА З КОБЗАРЯМИ

Кобзарство як унікальне явище в Україні завжди зацікавлювало передових людей суспільства. Як в репертуарі, так і в світогляді кобзарів передували релігійні мотиви. Псалми і духовні пісні, як основа кобзарського репертуару, звеличували життя святих, чуда Ісуса Христа, святість Богородиці. Та й в історичних піснях та думах багато місця було присвячено вірності, любові та християнській вірі. Кобза, бандура та ліра вважались священними інструментами, а їхніх виконавців в народі називали «Божими людьми».

Українське духовенство, добре розуміючи велику роль кобзарства в поширенні християнської моралі та ідей патріотизму, завжди підтримувало кобзарів. В неділі та свята біля соборів та церков завжди знаходили місце на майдані кобзарі або лірники і виконували свої твори. Біля них зупинялись люди, щоб поспілкуватись з рідними та близькими, послухати гру і спів народних співців, нагородити їх своїми пожертвами. Духовенство часто запрошувало народних музик до себе, частувало їх обідом, слухало їх гру та співи.

Під впливом кобзарського мистецтва часто сини чи внуки священиків теж вчились грати на бандурі і ставали бандуристами. Таким був, наприклад, один із найвизначніших бандуристів Галичини Юрій Сінгалевич. Дружиною Юрія Сінгалевича була дочка священика. Після загадкової і трагічної загибелі чоловіка її теж заслали у Сибір. Там вона грала в Торбинській капелі бандуристів.

Серед учнів Юрія Сінгалевича, які згодом теж стали визначними бандуристами і засновниками своїх капел та ансамблів, були сини та дочки священиків. Найвизначнійший із учнів Зеновій Штокалко став бандуристом-віртуозом завдяки батькові, парохові села Кальне о. Василю Штокалку. Цей священик любив слухати спів та гру народних музик і прищепив цю любов своєму синові. Зиновій Штокалко залишив у спадщину 12 магнітофонних касет із записами кобзарського співу у віртуозному виконанні.

Інший учень Ю. Сінгалевича Михайло Табінський був сином священика із Волині. Брати Антін та Степан Малюци, які також вчилися у Сінгалевича, походили зі священичого роду. Їх батько о. Іван Малюца був парохом в с. Нове Село.

Сини о. Михайла Жеплинського – Богдан та Роман – також стали бандуристами. Вони грали в Першій капелі банду-

ристів Львівської Політехніки. Цей музичний колектив створив Олег Гасюк. Ним він керував у 1949 - 1950 рр. Згодом на засланні у Торбинську, Томська обл:, ці брати зорганізували капелу бандуристів, яка існувала у 1950 - 1955 роках, капелу бандуристів «Дністер» в м. Новий Розділ (1969 - 1971 рр.). Вони багато виступали як солісти-бандуристи, або як родинні квартети (з дружинами). Дружина Романа Жеплинського Віра, донька о. Т. Гриника, не тільки грала в родинному квартеті, але керувала ансамблями бандуристів у музичних школах та клубах м. Яворова та м. Новояворівська.

Синами священиків були також бандуристи Юрій Грицеляк та Ярослав Дацишин, які грали в Першій капелі бандуристів Львівської Політехніки. Вони, як керівник капели О. Гасюк та ми, брати Жеплинські, були репресовані.

Духовенство підтримувало кобзарів і у важкий час комуністичних переслідувань.

Ще в 20-х-30-х роках славилась своїми концертними виступами на Волині бандуристка Ганна Булогуб. Вона виступала разом зі своїм чоловіком Дмитром. З приходом більшовиків змушена була перейти на нелегальне становище. Після смерті чоловіка, сина та зятя вона з донькою Іриною опинились в дуже скрутному становищі. Тоді на допомогу їм прийшов о. Медицький, який не тільки заопікувався ними, але прийняв як своїх. Назвавши Ганну своєю сестрою, допоміг їй виробити документи на змінене прізвище Вернигір. Згодом Ганна Вернигір (Білогуб) жила на Тернопільщині, де виховала цілу плеяду своїх учнів-бандуристів. Вони разом з нею стали засновниками нині відомої народної капели бандуристів с. Струсів.

Такими ж важкими були долі і інших бандуристок. Дочка одного пароха на Тернопільщині о. Семена Гребенюка - Мирослава, після арешту чоловіка, перейшла у підпілля і працювала медсестрою в лавах УПА. Мирославі вдалось виробити фіктивні документи, змінивши прізвище на Дарманчук. Згодом вона була ученицею Ю. Сінгалевича і стала бандуристкою. Після загибелі свого вчителя їй не вдалося оминути репресій. Бандуру Мирослава Дарманчук-Гребенюк не залишила і на засланні. Повернувшись до Львова, виступала ще деякий час. Хай би така тісна співпраця між духовенством та кобзарями продовжувалася і на майбутнє. Це буде найперша подяка вищезгаданим кобзарям та духовенству.

Богдан Жеплинський,
кобзарознавець м. Львів

ПРО СВЯЩЕНИЧУ РОДИНУ ЛИСКІВ

о. Володимир Лиско

Він народився *21 вересня ~~1992~~ року* у багатодітній селянській родині. Навчався у львівській гімназії, на теологічному факультеті Львівського університету та університеті в Інсбруці, де здобув докторат.

30 січня 1910 року був висвячений на священика.

У 1910-1913 рр. працював сотрудником в м. Олеську, в 1913-1921 рр. був завідателем парохії м. Городок, а з 1921 р. – парохом містечка Сасів на Золочівщині. *У 1936 р.* о. Лиско був призначений деканом Золочівським.

Завжди і всюди о. Володимир Лиско, крім ревної душпастирської праці, провадив активну громадську, просвітницьку і політичну діяльність, за що неодноразово переслідувався польською владою. У 1918 р. був запроторений до концентраційного табору в Домб'є, де в тяжких умовах перебув сім місяців і звільнився завдяки щасливому збігу обставин.

У 1945 р. за відмову перейти на православ'я о. Лиско був заарештований. Вісім місяців тримали в ув'язненні 63-річного отця-декана, намарно добиваючись зізнання, ніби-то він скликав нелегальну нараду священиків для антирадянської діяльності. Більш нічого тоді не придумали. У травні 1946 року о. Лиска випустили. Без грошей і речей, які забрали. Зате «збагатили» струсом мозку, хворобою шлунку, досвідом карцерів. Звільнили, уважаючи, що зламали дух немолодої людини.

Звільнили, бо вже відбувся сумнозвісний Собор 1946 року. Та отець-декан продовжує своє душпастирське служіння, відправляє Богослужіння згідно з рідним обрядом не тільки у своїй парафії, але й у сусідніх селах.

22 жовтня 1948 р. о. Лиска знову заарештовують і після жорстокого й антиправного слідства ув'язнюють на 10 літ в мордовські табори. Відбув 7 літ. *В березні 1955 р.* його із вкрай підірваним здоров'ям, та незломленим духом, звільняють.

Протягом всього свого життя о. Лиско постійно займався науково-творчою працею. Його місійні проповіді, теологічні розвідки та публіцистичні статті регулярно друкувались у церковно-суспільному часописі «Нива» та в додатках до нього, а також виходили окремими книжечками. Мало з них збереглися. У родинному архіві є лише «Теольогія а університет» (1910), «Про чистилище» (1917), «Наша мета», «Дорога поєднання» (1930). Повернувшись із ув'язнення, прикутий хворобою до ліжка, о. Володимир Лиско знов напружено

працює. Він пише праці «Орлеанська діва» та «Життя Ісуса Христа», а також надзвичайно цікаві «Спомини» про своє життя. У них докладно описав свій життєвий шлях, висвітлив важливі події з історії Церкви та України, які відбувались під час його довгого й насиченого подіями життя, змалював чимало епізодів, пов'язаних із постатями митрополита Андрея Шептицького. Саме з ним приятелювали: його старший брат о. Микола Лиско, ЧСВВ, о. д-р Наряді, о. д-р Юрик, о. Гавриїл Костельник, якого він, Володимир Лиско, запросив з Югославії до Львова і представив Митрополитові.

Завершивши цю, здавалось би, неможливу для важкохворої людини літературну працю, о. Володимир Лиско відійшов до Господа. Похорон відбувся у день його уродин, *21 вересня 1964 року* у смт. Винниках біля Львова, де він і похований.

(Продовження буде)

ЯРИНА ЗОРЯНА

ЯЛИНКА

я
ставлю
* ялинку *
зелену-кріслату,
запашненьку гілку
тисну до грудей.
Радість усміхнулась
** Наповнила хату **
Сльозою скотилась із моїх
** очей. Це моя ялинка з **
янголом крилатим, символічним
світлом мерехтить в очах. Вістує
про прихід Божого Дитяти. В місто
* * Вифлеємське вказує нам шлях, * *
своїми гілками - неначе руками, вітає
* Ісуса, шелестить пісні. Це моя ялинка *
з янголом крилатим, Богочоловіка славить
на
землі
який
привіт
дати
Йому
від людства?
Встелімо серцями
прихід для Христа!

ВІЗІЯ МИРЯНИНА

Серед сучасних провідників мирянського руху УГКЦ помітною постаттю є п. **Іван Гречко**. Його діяльність тісно пов'язана з легалізацією нашої Церкви й подальшою її діяльністю в Україні. Інженер за фахом і колекціонер гуцульських ікон на склі, за часів підпілля він певний час виконував обов'язки секретаря світлої пам'яті владики Володимира Стернюка. Суттєво приклався до видання нелегального часопису «Віра батьків», дописував до української католицької преси в діаспорі. З виникненням Народного Руху України п. Гречку довірили у Львові відповідати за релігійні питання. Заснувавши і очоливши Клуб української греко-католицької інтелігенції, він мобілізує інтелектуальну еліту. Спрямовує її знання, досвід і зусилля для зміцнення позицій Греко-Католицької Церкви в Україні й поза її межами. Досить згадати зініційовані ним такі поважні мирянські акції, як вшанування пам'яті священомученика Йосафові і Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, наукові читання, присвячені Кардиналові Йосифу Сліпому, різноманітні масові заходи до 400-ліття Берестейської унії, екуменічні вечори і виставки.

Іван Гречко заснував у Львові першу в Україні бібліотеку діаспорної літератури, яка стала також місцем презентацій духовних видань та місцем зустрічей з ним церковними і суспільними особистостями. Зокрема, минулого року там відбулася виставка, присвячена діяльності Секретаря Конгрегації Східних Церков архиєпископа Мирослава Марусина та хвилююча зустріч львівської інтелігенції з ним. Донедавно тривала популярна експозиція до 20-ліття Понтифікату Папи Івана Павла II. Організація цих та інших заходів стала можливою завдяки співпраці Клубу УГКІ і особисто пана Івана Гречка з Провінцією Отців Василіян в Україні, зокрема з отцем Протоігуменом Теодозієм Янківим.

Окрім організаційних здібностей, володіє мирянський діяч пером і нерідко друкує матеріали про цікаві події в нашій Церкві. Вболіваючи за її долю, дбає про добре ім'я українського католика. Напередодні Великого Ювілею 2000-ліття від Різдва Христового, у 1999 році виповнюється п. Іванові Гречку 70 років життя.

НА МНОГІЇ І БЛАГІЇ ЛІТА!

Кость ЧАВАГА

НАЗУСТРІЧ 2000-ОМУ РОКОВІ

Вступаємо в 1999 Божий рік. Після цих дванадцяти місяців настане ювілей – 2000-ий рік. Християнський світ готується до ювілею різними способами і заходами. Ми пригадаємо у статті про деякі засоби, поручені самим Богом. Вони необхідні для того, щоб наші літа були не лише простим пригадуванням тієї важливої події в історії людства – народження Божого Сина, але й хосеном для наших душ.

По-перше, християнин повинен **вірити, каятися у гріхах і творити добрі діла.** Вони є спонукою до того, аби інші люди теж їх чинили. А щоб так було, то кожен вчинок християнина, навіть найменший, повинен відбуватися у стані Божої ласки. Щоб приступити до Господньої трапези, тобто до св. Причастя, треба не тільки бути без тяжкого гріха. Необхідно уникати і легких гріхів. Тоді-то вчинки християнина стають милими Богові. За них Господь винагородить вічністю.

По-друге, добрі діла треба виконувати **з гарним наміром.** Це означає, що маємо прославляти Бога, а не себе. Навіть найжертвенніші та найгероїчніші вчинки заради людського ока або з егоїстичним наміром нічого не вартують для вічності, бо вже отримали дочасну нагороду...

По-третє, найважливіша мета цього відпустового року – це приступити до св. Тайни сповіді і св. Причастя, бо без цього немає вічного життя і воскресіння. На кожній Службі Божій про це нагадують такі слова священика: «Прийміть це є тіло моє, що за вас ламається на відпущення гріхів. Пийте з неї всі. Це є кров моя Нового Завіту, що за вас і багатьох проливається на відпущення гріхів».

Беручи участь у св. Тайнах, християнин проявляє правдиві плоди покаяння. Тому усі християни, готуючись до ювілейного року, повинні якомога частіше причащатися. «Хто мене любить, зберігає мої заповіді», – казав Ісус Христос. А участь у св. Тайнах є умовою вічного життя.

о. Василь Зінько, ЧСВВ

З ДОБРОМ І МИЛОСЕРДЯМ

Творити добро, милосердя - це важливе завдання християнина. Цей добрий приклад милосердя до потребуючих показав нам Ісус Христос, який оздоровлював хворих, любив усіх людей: і бідних, і багатих.

Прикладом милосердя до християн є також святий Миколай. За його доброту, прагнення допомогти бідним, немічним, всім потребуючим Господь прославив його великими чудами. Український народ дуже шанує святого Миколая. В багатьох оселях зберігаються його святі ікони. З давніх-давен в нашому народі є добра традиція: напередодні свята св. Миколай обдаровує дітей подарунками. В цей день за прикладом святого люди теж намагаються творити діла милосердя: відвідують хворих, одиноких, немічних, тих, які потребують уваги і милосердя.

Велику цілеспрямовану роботу в цьому напрямку проводять Сестри Служебниці Непорочної Діви Марії з Жовкви на Львівщині. Напередодні свята в районному Народному домі «Просвіта» відбулась цікава вистава «Подарунок св. Миколая», яку підготували діти під керівництвом сестер Служебниць. А наступного дня св. Миколай разом з Вівтарною дружиною привітав молодь і дітей міста в церкві Пресвятого Серця Христового, в Будинку школярів. Виступали вони також з концертною програмою в дитячому та терапевтичному відділеннях лікарні. Отож, «Величаймо святителя Христового Миколая і почитаймо його, бо він молить за нас Христа Бога нашого».

Тож творімо діла милосердя щодня, а не лише на свято св. Миколая!

На світлині: виступ молоді в районному Народному домі «Просвіта» під керівництвом сестер Служебниць.

ШЛЯХ ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ

(Різдвяна легенда)

В ізраїльській землі панував недобрий і жорстокий цар Ірод. Він завжди боявся за свою царську владу й корону.

Якось прийшли до нього три царі зо Сходу й спитали, де народився новий цар Ізраїля. Дуже злякався Ірод і звернувся з запитом до своїх священиків. Божі служителі подивились у святі книги і сказали йому, що той цар, про якого питають, народився у містечку Вифлеємі.

Ірод передав ці слова трьом царям і, приховавши свій страх та злість, попросив їх:

- Знайдіть новородженого царя ізраїльського, а потім, вертаючись, вступіть до мене, бо я хочу теж йому вклонитись.

Але даремно чекав Ірод на їх повернення.

Тоді запалав він гнівом, вислав до Вифлеєму своїх вояків і наказав їм повбивати всіх дітей до двох років життя. Але його лихі наміри не вдались. Господь не дозволив йому погубити Боже Дитя - Праведного Йосипа у сні попередив ангел. Тієї ж ночі Йосип посадив Божу Матір з Ісусиком на ослицю, і всі троє втекли до Єгипту.

Ірод довідався про це. Зараз вислав послів до єгипетського володаря, щоб видав йому Йосипа й Марію з Ісусом. Цей правитель, знавши жорстокість Ірода, дуже злякався, бо Іродові допомагали могутні римляни. Щоб заспокоїти Ірода, фараон наказав воякам шукати Ісусика по всьому Єгипті.

Старенький Йосип у розпачі не знав, що робити. Та вночі у сні знову з'явився йому Ангел і наказав утікати з Марією та Ісусиком до берегів великого моря.

Негайно вирушили вони в далеку дорогу. Подорож була дуже небезпечна й важка; вдень дошкуляла їм страшна спека, спрага й піскові бурі, а вночі - холод і страх перед розбійниками. З трудом добрались вони до моря, і тут побачили велике місто.

Але хто це йде вулицею і вже здалека вклоняється Святій Родині? Це ті самі три царі, що відвідали малого Ісусика в Вифлеємі.

Старенький Йосип розказав їм про своє горе.

Царі порадились між собою, і один з них сказав Йосипові:

- Якщо хочете врятувати Боже Дитя, то ідіть зо мною. Ось мій корабель, поїдемо разом у мою батьківщину - Роксолянію. Там нічого вам боятися, бо в моєму царстві ні Ірод, ні римляни не мають жодного права.

Матінка Божа і Йосип втішились. Вони піднялись на корабель і того ж дня відплили. Подорож морем була довга й небезпечна. З Божою допомогою переплили щасливо ріки, аж опинилися на Чорному морі.

Незабаром корабель причалив до берегів української землі. Йосип і Марія з Ісусиком вийшли на берег і подякували Богу за цю ласку. Цар хотів був обдарувати їх гостинцями, але Йосип сказав:

- Хай тобі Бог заплатить за все добро, яке ти нам учинив!

Тоді Матінка Божа з Ісусиком та Йосип попрощалися з царем і пішли берегом ріки. В одній місцевості знайшли вони хату, і там почали жити.

Мати Божа всім серцем полюбила нову батьківщину. Вона молилась, щоб Бог не дозволив знищити цей добрий нарід лютим ворогам і завжди мав його у своїй опіці.

Та недовго довелось Святій Родині жити в Україні. Господь Бог мав інші плани, бо призначив своєму Синові проповідувати слово Боже між ізраїльтянами. Тож одного ранку з'явився Матінці Божій святий ангел і привітав її словами:

- Вертайся, Маріє, з Ісусом і Йосипом до Назарету. Ірода вже немає на світі.

Почувши таку вістку, Мати Божа зраділа, але й засмутилась:

- На кого ж я залишу цей гостинний народ, що так багато терпить від ворогів?

- Не тривожся, - сказав ангел. - Господь дасть цьому народові силу витримати. Його ніхто не переможе, і він завжди лишиться вірним Богові.

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Андрія Ващишина

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 25.12.98 р.
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2.
Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5.0
Зам. 58

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1998.

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на січень 2
Намір Апостольства молитви на лютий 4
К'яра Любіх
"Слово життя" 5
"Отче наш" 6
Євдокія Шлюбик
Молитва єднає нас 7
о. Тарас Олійник, ЧСВВ
Різдво Христове напередодні великого ювілею .. 8
На сторожі душі 10
Т. Колесник
Українські громади на Балканах 11
Ігор Скленар
Пам'ять про Митрополита
А. Шептицького вічна 12
І. Макота
Святкова Академія у с. Фалиш 13
О. Крак
Духовна семінарія в Стемфорді 15
Літстудія "Крехівські дзвони" 17
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Радісний свят вечір 18
"Товариство тверезості" зростає 20
о. Р. Каспришин
З хроніки підпільної церкви 21
О. Подольська
Різдвяна ніч 22
Б. Жеплинський
Співпраця духовенства з кобзарями 23
Про священничу родину Лисків 25
Ярина Зоряна
Ялинка 26
Кость Чавага
Візія мирянина 27
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Назустріч 2000-ому року 28
З добром і милосердям 29
Шлях Пресвятої родини 30

На обкладинці: **св. первомученик Стефан**
Робота і художнє оформлення Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД «РІЗДВЯНА ЗІРКА»

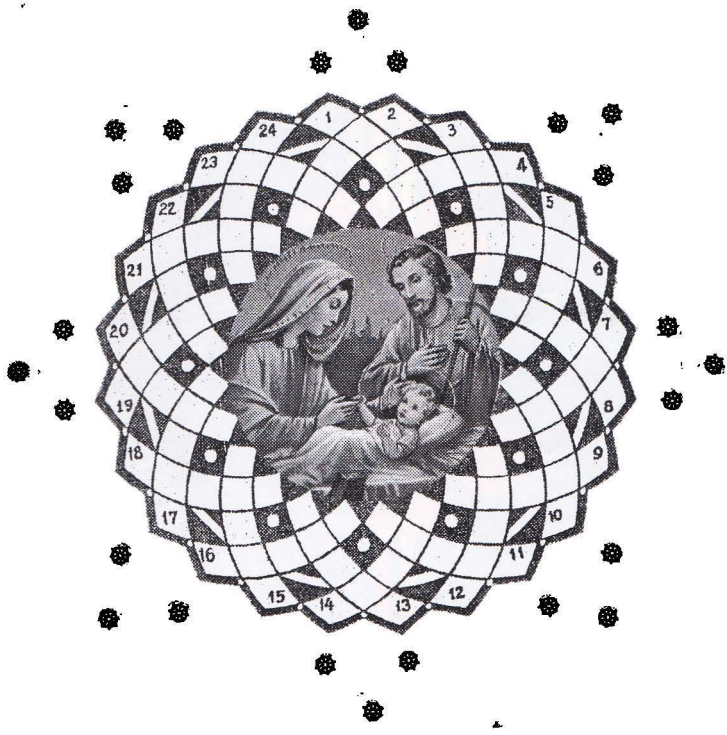

1. В Вифлеємі новина, Діва Сина породила, породила в благодаті Непорочна Діва Мати.... 2. А дайте-но, дядько, коли ваша ..., книшів, пампушків, смачної ковбаски! (із коляди Марти Лозинської). 3. Небо і ... нині торжествують, ангели, люди весело празднують. 4. Ой лелія, ..., ой лелія, лелія, породила Діва Сина, Діва Марія (старовинна коляда). 5. Різдво - це нерухоме ... . 6. Слава Божа і ... у вертепі настала. 7. Пізній ..., небо в хмарах, всі стежини заміта, а від хати і до хати лине лунко коляда (із коляди Марти Лозинської). 8. ... Сину Божому і Пану нашому поклін віддаймо. 9. Страва на Свят-вечір. 10. Назва ілюстрованого часопису для дітей «Галицький ...». 11. «І ти Вифлеєме, земле Юди, нічим не менша між містами Юди, бо з тебе вийде вождь, що буде пасти мій ..., Ізраїля» (із Святого Письма). 12. Для Ісуса ставлять щиро ..., золото і миро. 13. ... Діву потішає, повивати помагає Марії. 14. «І ... пролунав з неба: «Це Син мій любий, що його я вподобав». 15. ... Божий із небес радість нам звіщає днесь. 16. Одна із страв, яка мусить бути обов'язково у перший день Різдва у Англії. 17. ... в небі сяє і це кожний знає: Христос родився (із коляди Марти Лозинської). 18. ... хмари розпорошив, зорі зблисли над селом, пастушки і міхоноша колядують під вікном (із коляди М. Лозинської). 19. У Вифлеємі ... сталась превелика, бо там народився предвічний Владика. 20. Євангелист. 21. Всеукраїнський християнський молодіжний часопис. 22. Коляда - найкраща різдвяна ... . 23. Темненькая ... тьмою світ закрила, на небеснім полі зорі запалила. 24. Сніп пшениці, який ставлять під іконами на Святий Вечір.

Підготувала Леся Штикало, м. Львів

Відповіді на чайнворд «Святий Миколай», опублікований у № 12 за 1998 рік:
І. 1. Франко. 2. Океан. 3. Нікея. 4. Яфет. 5. Теофан. 6. Надія.
ІІ. 1. Дамаскин. 2. Нонна. 3. Адам. 4. «Метеорит».
ІІІ. 1. Патара. 2. Апостол. 3. Лев. 4. «Вірую».

СИМВОЛІКА ЮВІЛЕЙНОЇ ЕМБЛЕМИ

На синьому колі емблеми, яке символізує всесвіт, зображено п'ять різнобарвних голубів. Вони представляють п'ять континентів.

Різнокольоровий хрест емблеми символізує Пресвяту Трійцю. Тому складається з трьох ліній. Хрест виходить за межі синього кола, тобто всесвіту. Це засвідчує, що триєдиний Бог є не лише у видимому світі, а й поза ним.

В центрі кола випромінюється світло. Це Христос, який прийшов у світ, щоб просвітити кожну людину.

У чотирьох полях синього кола, тобто всесвіту, написані такі слова: Христос – вчора, сьогодні, навіки. Слова взяті з листа св. апостола Павла до євреїв (13, 8).

Поза синім колом написано: ювілей року Божого 2000. Ювілейну емблему намалювала 22-річна студентка Емануела Роккі з Італії.